

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/355/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213763
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6912213763.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a sudcov JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. XXC/XXX/XXXX-XX zo dňa 30. 04. 2015, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu, ktorým sa žalobca domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 125 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške XXX,XX € na základe nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota v exekučnej veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. XEr/XXXX/XXXX proti povinnému Jozef Rácz v prospech oprávneného - žalobcu, pretože uvedený súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej dobe. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že v predmetnej exekučnej veci bola podaná žiadosť súdneho exekútora JUDr. Krutého na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 09. 09. 2010, o ktorej okresný súd rozhodol tak, že ju uznesením dňa 06. 06. 2011 zamietol.

2. Súd vec právne posúdil podľa ust. § 44 ods. 2, druhej vety Exekučného poriadku zák. č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 06. 2010. Uvedené zákonné ustanovenie žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neukladá. Zákonná lehotá v § 44 ods. 2, druhej vety Exekučného poriadku sa vzťahuje len na vydanie písomného poverenia exekútora (okrem určených výnimiek), aby vykonal exekúciu. Okresný súd vec ďalej posúdil aj podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 až 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone moci a dospel k právnemu záveru, že žalobca v konaní nepreukázal o akú konkrétnu hodnotu sa zmenšil jeho majetok v príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného v konkrétnej exekučnej veci, nepreukázal dôvodnosť žalovanej výšky škody spočívajúcej vo výdavkoch vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky, ani existenciu bezprostredného a priameho vzťahu medzi porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného a vznikom tvrdenej škody. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu okresný súd uviedol, že táto predstavuje náhradu za ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením, a ak ju nie je možné uspokojiť inak. Poškodený, pokiaľ je ním právnická osoba, musí v konaní preukázať, aké závažné následky vznikli v jeho pracovnej (podnikateľskej) oblasti, a to v bezprostrednej nie len tvrdenej a predpokladanej príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti orgánom verejnej moci, avšak žalobca existenciu takýchto závažných následkov nepreukázal. Pri

rozhodovaní súd prihládol aj na okolnosti, za ktorých k tvrdenej ujme došlo, pričom konštatoval, že v období, keď bola podávaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie boli na okresnom súde podané zo strany žalobcu postupne podávané hromadné podania aj v iných exekučných veciach v počtoch výrazne negatívne ovplyvňujúcich plynulé vybavovanie exekučnej agendy okresným súdom v zákonom stanovených lehotách, následkom čoho došlo k mimoriadnej zaťažnosti exekučného súdu, pričom samotný oprávnený svojím výrazným omeškaním s doručením odpovede na súd (dňa 20. 05. 2011), ktorou reagoval na výzvu súdu zo dňa 14. 01. 2011 spôsobil, že súd vo veci rozhodol až dňa 06. 06. 2011.

3. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.. Mal za to, že žalovanému ako úspešnému účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov konania, avšak žalovaný si trovy neuplatnil a zo súdneho spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia mu žiadne nevyplývali (§ 151 ods. 1, veta prvá, ods. 2 O. s. p.).

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že v konaní došlo k vadám, keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a súčasne vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Vytýkal, že okresný súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak urobil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom. Navyiac, sám urobil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhládol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že ani objektívne nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Keďže podal i ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, keďže v takomto konaní už bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad a ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

3. Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci samej súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Súd sa taktiež nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom v žiadosti zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Nemal z tohto dôvodu možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. V konečnom dôsledku tak súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci, čím bola porušená kontradiktórnosť súdneho procesu.

4. Navyiac žalobca vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, ak vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

5. K majetkovej škode žalobca uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd tým ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti považoval rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Namietal, že predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý preukazuje, aký negatívny dopad a

objektívne spôsobil zníženie jeho majetku nesprávny úradný postup okresného súdu. Okresný súd ale nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

6. K nemajetkovej ujme uviedol, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, a keďže je založené na skutkovej a právnej chybe, nie je v právnom štáte udržateľné.

7. Na záver namietal procesný postup súdu, ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, a napriek tomu súd pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne nerozhodol. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

8. Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

9. Okresný súd vo veci samej rozhodol dňa 19. 03. 2015. Odvolanie voči jeho rozhodnutiu podal žalobca dňa 05. 05. 2015 s tým, že vec bola predložená odvolaciemu súdu dňa 28. 12. 2015. Dňom 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte aj „CSP“), ktorý v zmysle § 470 ods. 1 stanovuje, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa prvej vety odseku 2 § 470 CSP však platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávnych noriem, rešpektuje ale procesný účinok tých odvolaní, ktoré boli podané do 30. 06. 2016 (v prejednávanej veci dňa 19. 11. 2015), a ktorý účinok zostal zachovaný aj po 30. 06. 2016 (viď § 470 ods. 1 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej (od 01. 07. 2016) účinnej právnej úpravy o odvolaní a odvolacom konaní sa v prípade týchto odvolaní nemôžu uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. PLÚS 36/1995).

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nálež Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

12. Úvodom odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi. V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní žalobcom na súdy, hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

13. Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 41NcC/142/2012-8 zo dňa 12. 10. 2012, okrem iného tak, že zákonná sudkyňa JUDr. Viera Y.

nebola z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 14C/300/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu. Napriek tomu sa odvolací súd touto námietkou zaoberal, ak z Civilného sporového poriadku vyplýva, že v prípade, ak rozhodoval vo veci vylúčený sudca, ide o samostatný odvolací dôvod v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a žalobca tento dôvod v odvolaní uplatnil v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného do 30. 06. 2016 (ďalej v texte aj „O. s. p.“). Odvolací súd k tejto námietke uvádza nasledovné:

14. Aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Viery Kvetkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Už uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41NcC/142/2012-8 zo dňa 12. 10. 2012 nebola zákonná sudkyňa JUDr. Viera Y. vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 14C/300/2012, , pretože nebola zákonnou sudkyňou v exekučnej veci, resp. v konaní exekučného súdu, z ktorého postupu mala žalobcovi vzniknúť škoda. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevylučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť žalobcovi spôsobená škoda (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 102/2013). Aj keď žalobca podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, napriek tomu otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobca. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh žalobcu odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie. Iné dôvody, pre ktoré by mal byť sudca, ktorý vo veci rozhodol, vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, ako sú už posúdené Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom nadriadeným, žalobca v odvolaní ani neuvádza. V predmetnej veci rozhodoval zákonný a nestranný sudca, preto k vade konania tvrdenej žalobcom zo stany okresného súdu nedošlo.

15. Neobstojí ani ďalšia námietka žalobcu, že rozhodnutím súdu vo veci samej bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom, ak tento predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu. Žalobca v odvolaní tvrdil, že proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie

konania podal odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Uvedené tvrdenie je v rozpore s obsahom spisu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že okresný súd o návrhu na prerušenie konania nerozhodoval.

16. Odvolací súd ďalej nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo strany sporu byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým strana sporu realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojim postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti strany za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu jej práva konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

17. Podľa § 101 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného do 30.06.2016 boli strany sporu povinné prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Súd pokračoval v konaní, aj keď boli strany nečinné. Ak sa riadne predvolaná strana nedostavila na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, mohol súd vec prejednať v jej neprítomnosti; prihliadal pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

18. Procesný postup okresného súdu, ktorý prejednal vec na nariadenom pojednávaní dňa 30. 03. 2015 v neprítomnosti žalobcu, považoval žalobca za rozporný s vyššie uvedeným § 101 ods. 2 O. s. p. majúci za následok odňatie možnosti konať pred súdom. O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil strane realizáciu tých procesných práv, ktoré jej poskytoval Občiansky súdny poriadok platný a účinný do 30.06.2016. Takým procesným právom strany sporu bolo aj právo majúce pôvod v samotnej Ústave Slovenskej republiky (čl. 48 ods. 2), aby vec bola prejednaná v jej prítomnosti. To ale neznamená, že by súd vôbec nemohol rozhodnúť v neprítomnosti strany. Súd je ale vždy povinný takúto možnosť strane poskytnúť. Dôležitý dôvod, pre ktorý sa strana nemohla zúčastniť pojednávania a žiada z tohto dôvodu o jeho odročenie, musí byť závažný z hľadísk objektívnych a subjektívnych. Súd pri žiadosti o odročenie pojednávania zisťuje, či stranou tvrdený dôvod, pre ktorý sa nemôže zúčastniť pojednávania je dôležitý, neumožňujúci mu zúčastniť sa pojednávania a či mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená. Žalobca však Okresnému súdu Rimavská Sobota doručil návrh na zrušenie nariadeného pojednávania len z dôvodu, že nesúhlasil s rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, či sú sudcovia Okresného súdu Rimavská Sobota vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Netvrdil žiadny dôležitý dôvod, ktorý by mu bránil zúčastniť sa pojednávania nariadeného na 30. 03. 2015, na ktoré mu bolo doručené predvolanie dňa 12. 03. 2015 (viď doručka na č. I. 18 p.v. spisu). Žalobcom tvrdený dôvod, pre ktorý by nemal okresný súd pojednávať, správne okresný súd vyhodnotil ako nebrániaci pojednávaniu veci vzhľadom na to, že o námietke zaujatosti proti sudcom Okresného súdu Rimavská Sobota už v tom čase nadriadený súd právoplatne rozhodol. Vzhľadom na tieto zistenia odvolací súd dospel k záveru, že postup okresného súdu, ktorý prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti žalobcu, bol v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. platného a účinného do 30. 06. 2016 a nie je možné ho hodnotiť ako nesprávny, t. j. taký, ktorým by sa žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

19. Účasť na pojednávaní je právo, ktoré v prejednáwanej veci žalobcom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých tvrdená existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v návrhu.

20. Žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie, najmä sa nedôvodne nezúčastnil pojednávania dňa 19. 03. 2015, ak bolo predvolanie tak žalobcovi ako aj jeho právnemu zástupcovi doručené dňa 02. 03. 2015, teda s dostatočným predstihom. Žalobca, ako i jeho právny zástupca mal dostatočný čas na prípravu pojednávania a zároveň možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, vrátane podaní žalovaného.

21. V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie žalobcu, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, ak okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný. Žalobcovi teda nebolo žiadnym postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa verejného pojednávania, prípadne sa oboznámiť s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, vyjadreniami žalovaného a podobne (viď aj ust. § 44 ods. 1 O. s. p.).

22. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 2Er/2216/2010, ktorý ako jediný dôkaz výslovne žiadal aj žalobca, a ktorý spis bol i v rámci exekučného konania k dispozícii žalobcovi ako oprávnenému. Žalobca práve vychádzajúc z obsahu tohto exekučného spisu vychádzal aj pri podaní návrhu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Odvolací súd preto opätovne zdôrazňuje, že v prípade, ak by žalobca využil svoje vyššie uvedené práva, mal by možnosť oboznámiť sa s vyššie uvedeným exekučným spisom, ako aj s písomným podaním žalovaného, adekvátne naň včas reagovať pred rozhodnutím vo veci samej. Okresný súd neporušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces.

23. Ak navyše žalobca v odvolaní poukazuje na to, že nebol oboznámený s vyjadrením žalovaného, čím došlo k porušeniu § 114 ods. 2 O. s. p., pokiaľ práve v tomto vyjadrení k návrhu žalovaný vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nemal možnosť žalobca reagovať, odvolací súd poznamenáva, že uvedené skutkové tvrdenia sa nezakladajú na pravde, nakoľko k zamietnutiu návrhu nedošlo v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania, naopak, okresný súd nepovažoval uplatňovaný nárok za premlčaný a k jeho zamietnutiu došlo pre jeho zrejmu nedôvodnosť. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného, odvolací súd poznamenáva, že uvedené vyjadrenie bolo obsahovo zhodné s jeho vyjadrením v nespočetnom počte prebiehajúcich konaní, ktoré boli žalobcovi do 19.03.2015 doručené a s argumentáciou žalovaného v čase rozhodovania ako už aj v čase, kedy mu bolo doručené predvolanie na verejné pojednávanie, bol nepochybne oboznámený. Argumentácia žalovaného vo všetkých prebiehajúcich ako aj už ukončených konaniach vo veci nároku žalobcu proti žalovanému na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, sa nemenilo, preto ani z tohto dôvodu nie je možné vyhodnotiť, že bol akýmkoľvek spôsobom porušený princíp kontradiktórnosti konania. Nejde o vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

24. I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

25. Občiansky súdny poriadok platný a účinný do 30.06.2016 ukladal stranám povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie strán sporu. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

26. Keďže odvolací súd má za to, že žalobcovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces a súčasne vo veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, prejednal následne odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu okresného súdu vo veci samej.

27. Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nerozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prietahom nedošlo. Okresný súd nebola viazaný žiadnou zákonnou lehotou pokiaľ žiadosť súdneho exekútora zamietol, nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci považoval za nadbytočné. S týmto právnym záverom okresného súdu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v ďalšom len poukazuje na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP).

31. Odvolací súd navyiac poznamenáva, že rozhodnutím exekučného súdu o zastavení exekúcie odpadol predmet konania o návrhu na zmenu súdneho exekútora, ako aj o tom, že v danej veci nedošlo pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora k zbytočným prietahom, resp. ak okresný súd - exekučný súd bol nie len oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania, a nie len v súvislosti s vydávaním poverenia na vykonanie exekúcie, ale napríklad aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť aj bez návrhu. Odvolací súd teda konštatuje, že po podaní žiadosti o zmenu exekútora následne okresný súd vykonával v tejto veci úkony nevyhnutné pre jej posúdenie a rozhodnutie.

32. Aj odvolací súd poznamenáva, že doba rozhodovania o návrhu oprávneného nie je neprimeraná, najmä s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, keď tak okresnému ako aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že žalobca podával návrh na zmenu exekútora hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho návrhu bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Je preto zrejmé, že vyššie uvedenú dobu, v ktorej súd o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora rozhodol, je možné považovať za akceptovateľnú. Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom rozhodnutí poukazuje na svoju dovtedajšiu judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (napr. I. ÚS 42/01). Navyiac odvolací súd zdôrazňuje, že účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie aj v prípade zmeny exekútora zostávajú zachované, a to bez ohľadu na skutočnosť, či došlo k zmene súdneho exekútora a kedy k uvedenej zmene došlo.

35. Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zameril len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok žalobcu nie je dôvodný.

36. Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvej inštancie, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov konania (§ 367 ods. 2 CSP). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy do 30. 06. 2016, v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p.

37. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 296 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému, ktorý úspešný v odvolacom konaní bol, trovy odvolacieho konania, ktoré by boli preukázané, odôvodnené, a ktoré by predstavovali účelne

vynaložené výdavky žalovaného (§ 251 CSP), nevznikli. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

38. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).